

Перець

1991

ЖОВТЕНЬ

№20

ISSN
0132-4462

Мал. В. СОЛОНЬКА

— А де ти був дев'ятнадцятого?!

ДОПЕКЛО!

ПОБУДУЙМО,
БРАТТЯ,
ХАТУ!

Сьогодні, здається, уже всім усе ясно: «керівної і спрямовуючої», яка стільки літ морочила голови цілому світові, більше не існує. І не тому, що в її багатомільйонних лавах було мало справжніх чесняг, які не жаліли живота свого для загального блага, а тому, що не вони, чесняги, визначали курс отого до безглуздя розбухлого Ноева ковчега — СРСР, котрий давно вже, як виявилось, сів на мілину. За них, рядових комуністів, усе вирішували вожді, яким на все було начхати. На все, окрім власних амбіцій. Та ще — персональних магазинів і лімузинів, пишних прийомів, дач і «загранок», — словом, всього того, що дає необмежена, ніким не контрольована влада. І коли вони нестямно репетували про непоступливість принципів, закликали нас не розходитися по національних квартирах, клялися, що тільки вони знають, як наше велетенське одоробло з тієї мілини зсунути, «пужали» громадянською війною й розрухою, — все це означало тільки те, що їм до різачки у животах не хотілося розлучатися із затишними кабінетами, ситими пайками, вірогідною челяддю й багатьма іншими перевагами сильних світу цього.

Катастрофічне зубожіння народу, знищення родючих земель, рік і озер, навіть цілих морів, загиблення духовної атмосфери, виродження цілих націй, цькування будь-якого інакомислення, розтринькування наліво й направо національних багатств, грубе втручання у внутрішні справи інших країн — усього цього їм, піклувальникам нашим, виявилось мало. І вони, аби відстояти свої принципи паразитичного існування, пішли на ще один кримінально-відчайдушний крок — влаштували військовий путч. Ризикуючи й справді втягти країну з безодню хаосу, в криваве пекло громадянської різанини. А коли ця божевільна витівка не вдалася, несамовито загоріли: «Гвалт! Судилище над компартією! Ось воно, справжнє обличчя так званих демократів!».

Тихше, товариші. Або, ліпше кажучи, громадяни. Ніхто над вами самосуду вчиняти не буде. Ми не збираємося опускатися до вашого рівня. Не для того ми так болісно й довго виборювали право бути не рабами, а господарями у власній хаті, щоб від однієї форми тиранії тут же шарахнутися до іншої. Ми хочемо нарешті стати цивілізованим суспільством. Але, як і у всякому цивілізованому суспільстві, ми маємо ласкаво попросити тих, хто іще вчора вправляв нам мізки, лякав надзвичайним станом і голодухою: «Злазьте, шановні, приїхали». Бо якщо цього не зробимо, ніхто нас не гарантує від з'яви на політичній арені нових інтелектуальних пугалок із замашками примітивних рецидивістів, від нового «ГКЧП».

Боже тільки нас борони наламати при цьому дров! Судимо віднині людей за їхніми вчинками, а не за класовою або кастовою належністю. І тоді світ повернеться до нас своїм світлим лицем і прийме нас до сім'ї вільних народів. Які живуть не у гігантській комуналці, куди нас уперто весь час заганяли, та ще й досі посилено сватають, — бач, ні, кожен живе у своїй окремій національній квартирі, — але ця квартира, як правило, гостинно відкрита для всіх, хто заходить до неї як гість, а не як окупант.

То ж вибудуємо собі й ми, українці й неукраїнці, на преславній і прекрасній нашій святій Україні суціль простору і затишну, багату і гошу, ласкаву й привітну, пісенну й усміхнену хату та й заживемо в ній у дружбі й злагоді із сусідами.

А всякого, хто в цій добродійній роботі нас гальмуватиме та лякатиме всякими ГеКами і ЧуКами, треба за вушко — та й на сонечко. І Перець до цього своїх рук докладе. Бо ж смішно, їй-богу!

— Куди це Мурка мишу понесла?
— Та її ж Васька у райкомі опечатали...

◆◆◆ **ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ** ◆◆◆

ГОЛОС НАРОДУ ПОЧУТО

ТЕЖ УТИХА...

Філія Печерського ощадбанку № 3715/0343 розташована в Києві на території Ленінського району — по вулиці К. Лібкнехта. Але комунальних платежів од жителів району, який дав їй притулок, не приймає. Громадян утішає лише одне: філії їхнього ощадбанку, волею долі закинуті на інші адміністративні терени, теж не хочуть обслуговувати чужаків. Усвідомлення цього зігріває людей під час тривалих походів по столичних ощадбанках.

ПОЛТАВСЬКА область. (Кор. ТАП). Уже два роки минуло як у місті Гадячі на вулиці 50-річчя Жовтня споруджено торговельний заклад під шикарною вивіскою «Комісійний». Та городяни не пам'ятають того дня, коли б він працював.

Однак справа виявилась не такою вже й безнадійною. Коли нарікання жителів міста щодо такого «розпорядку» роботи магазину дійшли до голови міськради М. С. Гайдамаки, він тут же вжив найрішучих заходів. Буквально за одну годину на магазині «Комісійний» було замінено вивіску на «Продтовари», хоча замок на дверях продовжує висіти непорушно.

МАФІЇ — НЕМАЄ

ДНІПРОПЕТРОВСЬКА область. (Кор. ТАП). Працівники Нікопольського міського суду твердо переконані, що у їхньому місті немає ніяких мафіозних структур.

«Немає і не може бути, — запевнили вони кореспондента ТАП. — Кожний мафіозі, розпочинаючи своє темне діло, розуміє, що рано чи пізно він все-таки потрапить на лаву підсудних. А тепер гляньте на наше аварійне приміщення, де стіни розпозаються, стеля ось-ось обвалиться... Не у багатьох вистачить мужності навіть зайти сюди. Бо «час розплати» може настати ще до оголошення вироку...»

МИСТЕЦТВО ВИМАГАЄ ЖЕРТВ

ЧЕРКАСЬКА область. (Кор. ТАП). Спорудження нового будинку культури розпочато у селі Івахині Монастирищенського району. Але замовники — Цибулівський цукрокомбінат — вирішив підійти до цього питання, що називається, у комплексі, оскільки культура завжди були поняттям широким. Тому поряд із «вогнищем» культури водночас споруджується і громадський туалет. Правда, з порушенням будь-яких санітарних норм — у двадцяти метрах від криниці, де жителі вулиці Молодіжної беруть воду. А втім, що вдіеш: мистецтво, як відомо, вимагає жертв.

КОНВЕРТОВАНІ ДУМКИ

● Чим більше дорожчає життя, тим частіше натрапляєш на дешевих людей.

● Переписати історію набагато легше, ніж вивчити її.

● Охоче б'ють себе кулаком у груди ті, хто все життя стукав ним по столу.

● При певному підході до курей золотими можуть стати і звичайні яйця.

● У нас не так погано все, як дехто вважає, а набагато гірше.

● Якби ж то ми так відстоювали справу кожного місяця, як колись справу жовтня.

● Лозунг часу: «Все, що накреслили, — пере-креслимо!»

● Нам нічого втрачати. Чого нема — того нема.

● Судячи з розміру персональних пенсій, деякі помилки високо оцінюються.

● Як бути з лозунгом «Людина — понад усе», коли всього нема?

● А може, оголосити мораторій на експерименти над народом?

● Чим більше обібрати народ, тим легше потім відстоювати його інтереси.

● У пошуках істини повирубували виноградники.

● Якщо у ногах нема правди, то це ще не означає, що все треба ставити з ніг на голову.

● Народ розучився працювати? Ще б пак — стільки слуг...

● Бути першим там, де важко, — куди не йшло, але навіщо заманювати туди всіх?

● Коли б тягли на себе лише покривало, а то й спідню білизну.

● Чи є брати по розуму, ще невідомо, зате скільки братів по безумству!

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

— Товариші! Сьогодні ми зібралися на збори, які треба провести по-новому. З користю для справи. Дамо рішучий і останній бій застійним явищам! Таким, як пуста балаканина, засідальнівка до третіх півнів, даремне витрачання робочого часу. За півгодини до обідньої перерви маємо закінчити. На порядку денному одне питання. Кількість і якість.

— Чому одне? — піднявся на трибуну сантехнік Панасенко. — Пропоную друге.

— Що ти пропонуєш?

— Друге питання.

— Але в нас одне. Важливе. Кількість і якість. За тридцять хвилин маємо закінчити.

— Так не піде.

— Що ти маєш на увазі?

— Те, що із застійними явищами треба боротися.

— А ми що робимо? Боремося. Ніякого голослів'я. Ніякого пересипання з пустого в порожнє. Лише — по ділу. Конкретно. Без викрутасів.

— З одним боретися, а інше продовжує. Маю на увазі старі традиції. Застійні.

— Це ж які саме?

— Нав'язування командно-адміністративної, бюрократичної думки.

— Так порядок денний такий.

— Який?

— Кількість і якість. Продуктивність праці.

вирію. Самі подумайте — не буде нас, не буде кому носити одяг.

— Це кожному зрозуміло. Але для розгляду твого питання потрібно його вивчити. Комісії. Спеціалістам.

— Моє діло питання ставити, а ваше — вирішувати.

Головуючий витер спітніле чоло.

— Товариші, — до присутніх. — До закінчення робочого дня залишилося дві години. Які будуть пропозиції?

— Ставити на голосування!

— Не ставити!

— А чому саме навколишнє середовище? Без хорошої пенсії та зарплати й на Чорноморському узбережжі Криму ноги протягнеш.

— Ви щось хотіли сказати?

— Вношу пропозицію.

— Одну хвилину.

— Вношу.

— Товариші! Я позбавляю вас права виступати. Сядьте на місця. Прошу. Про-шу! Якщо кожен так буде поводитися!.. Товаришу Гусаківський, ви що хотіли?

— По процедури!

— Давайте по процедурі.

— Пропоную всім присутнім вносити пропозиції в президію в письмовому вигляді.

— Товариші! Це не сесія, а загальні збори. Ми зібралися, щоб обговорити важливе питання — кількість і якість. Щоб дати рішучий бій... При чому тут слухняна більшість? При чому тут де-

**"ТІЛЬКИ
СТАЛІН
НА СТІНІ..."**

КОЛГОСПНИЙ ФОЛЬКЛОР ЕПОХИ БУДІВНИЦТВА СОЦІАЛІЗМУ

Прочитавши оцю добірку, ви, шановні друзі, ще раз переконаєтеся у цілковитій правильності приказки «Народ скаже — як зав'яже». Незважаючи на всі жахи колективізації, незважаючи на репресії, незважаючи на тупе цькування властями будь-якого живого і чесного слова, — попри все це люди давали свою, як нині кажуть, однозначну оцінку всьому, що діялося на стражденній нашій землі в часи «розгорнутого будівництва соціалізму». Оцінку, як усі ми переконалися, абсолютно точну.

ПЕРЕЦЬ.

Подивися, Ленін, сам,
Як гуляє комнезам!¹
Продав коні, продав воза,
А сам ходить кругом соза².

Батько в созі, мати в созі,
Діти плачуть на порозі:
— Нема моні, нема кики,
Тільки танці та музики.
Нема хліба, нема сала,
Бо Совецька власть забрала.

Ні корови, ні свині,
Тільки Сталін на стіні.

Ні корови, ні бика,
Ні півложки молока.

Хто гавка, в того більша ставка.

Жито й пшеницю продали за границю.
Ячміль і овес забрав МТС.
А кукурудза — для колгоспного пуза.

Ой, спасибі ж, Маленков! —
Розрішив держать коров.
Сталінові там й лежать —
Не давав кози держать.

Колгосп без дурня, що армія без генерала.

Сидить баба на рядні
І рахує трудодні:
Один день — один трудодень,
Два дні — два трудодні,
Три дні — три трудодні і т. д.

Наша вулиця в жнива
Вже до того тиха —
Навіть чути, як хропе
В хаті головиха.

У колгоспі роби, щоб не втомився,
а їж, щоб не лопнув.

Нам сонця не треба —
Нам партія світить!
Нам хліба не треба —
Роботу давай!

Серп і молот — смерть і голод.

Зібрав Пилип ЮРИК.

смт Томаківка
Дніпропетровської області.

¹ Комнезам — комітет незаможників.

² Соз — товариство спільного обробітку землі

ПРОПОНУЮ ГОЛОСУВАТИ

ГУМОРЕСКА

— Згодний! А я пропоную іще одне питання. У дусі часу. Щоб був плюралізм думок. Прошу поставити на голосування.

— Що саме?

— Моє питання.

— Яке?

У залі зашуміли.

— Питань вистачить.

— Конкретніше, — занервував головуючий. — Десять хвилин тупцюємо на місці. Пропонуйте! Бачу, не відчепитеся!

— А чому це Панасенко питання буде ставити? — крик із залу. — Що за мода така? Шишка знайшлася! Гнати його з трибуни!

— Без грубощів, — попросив головуючий. — Плюралізм є плюралізм. Колега хоче запропонувати для обговорення іще одне питання. Йому мало одного. Винесеного адміністрацією. Хоч іще запропонувати. В період застою уже б не він виніс питання, а його понесли б ногами вперед. Тепер так не можна. Треба кожного ду... дур... вибачте, думаючого чоловіка слухати. Молодець, Панасенко! Давай твоє питання.

— Другим питанням порядку денного пропоную обговорити проблему навколишнього середовища. Прошу поставити на голосування.

— Можливо, ви знімете свою пропозицію?

— Чому я повинен знімати? Я вніс — і все. Прошу голосувати. Коли хочете — зніміть своє питання. Про кількість і якість.

— Як же його зняти, адже план горить. Недодаємо народу продукції. Скоро голі ходитимемо. В самих плавках. Ні костюмів, ні черевиків. І якість нікудишня. Це важливо.

— А чисте повітря — хіба дрібниця? Дивна ви людина. Залетіли із застійного

мократична меншість? Дати слово можемо... Хто просить слова? Будь ласка! Але дотримуйтесь регламенту. На пропозиції п'ятнадцять хвилин. Та бійтеся бога! П'яту годину вносите пропозиції. Коли візьмемось за якість? Прошу...

— Кількість і якість — це прекрасно! — поважно сказав Стрижак. — Особливо коли вдома є і те, й інше. Я скажусь на відсутність обох пропозицій.

— Яких саме? — головуєчий.

— Кімнатний гарнітур старий. Свалявського виробництва.

— Ви про що?

— Про якість.

— Яку?

— Промислову! Меблі!.. Питання ж стоїть про кількість та якість.

— На городі бузина... Ми про свою якість повинні говорити. Про свою. Скарги ідуть.

— Тим більше не буду про неї згадувати! Неприємність сама. Та й продукції своєї я не купую. Нехай її дурень бере. Вона мене не пече. Кого пече, той хай про неї й балакає. Мене їдня якість хвилює. Я гроші плачу! Тому вимагаю!

— У вас все?

— Ні!

— Що іще?

— Купив м'ясорубку, а вона не працює.

— Здайте в ремонт. Переходимо до головного питання. Слово має... Товариші! Ви куди? Закінчився робочий день? Восьма година вечора? А як ви думали? По-новому важко. Треба вчитись. Іще десяток таких зборів, і прийде досвід. Хоч боюсь, що і до психлікарні недалеко... Збори переносимо на завтра! Зранку. Що? Пропозицій інших нема?!

Віктор СЕМЕНЯКА.

м. Полтава.

Обережно, про Вас турбуються!

Цікаві історії підкидає нам бурхливе сьогодення. Виявляється, даремно ми боялися, що Захід нам не допоможе. Що т а м, мовля, кроку не ступлять без вигоди. Дурниці це все і підступи ворожої пропаганди. Свіженький приклад: дві західні фірми — австрійська ЛАДЕКС та угорська КОМПАК, — певно, почувши, як туго у нас із взуттям, заповзялися поставити нам шкірсировину. Причём на яких умовах! Взяли на себе усі витрати, пов'язані з доставкою аж до місця призначення! Мало того: вони ще й сплячуть нам (!) по 50 доларів США за кожну тонну сировини, яку вони (!) нам (!) дають!

Ви можете щось подібне собі уявити?

— Подуріли вони там чи що? — висловив не позбавлене сенсу припущення один мій колега. — А ти, часом, не того?.. Не приймав зранку?

Довелося показати йому 25-те число щотижневика «Іменем закону» за цей рік, де все це викладено чорним по білому.

Правда, там мали місце деякі нюанси. Так, дрібниці, на кшталт того, що вищезначена імпортна манна небесна потрапила врешті-решт не до нас, а до братньої Білорусії, на одне із шкіряних підприємств, а київський науково-інформаційний центр ІМЕКС разом з київським же кооперативом НТП (науково-технічна продукція) виступили лише посередниками у цій операції. Та хіба то біда? Сябрам нині так само сутужно, як і нам, а як вони щось матимуть, то й ми коло них, — так здавна велось. Штиблетів, скажімо, із тої дармової шкіри нашіють, себе взують та й нам перепадє якась дещиця.

Аж тут з'ясувалася ще одна несуттєва дрібничка. Ті шкіри, бачте, — не зовсім так, щоб і шкіри, а лише так звані нестандартні відходи шкірсировини.

Ну й це ще, скажімо, не лихо! Чи до стандартів нам ниньки? Те, що у них там трошечки залежалося, у нас піде за милу душу.

Проте справжнє лихо чекало попереду: коли пристрасно очікувана шкіропродукція прибула в Мінськ і перший з тринадцяти вагонів було відкрито, звідти різонуло таким амбре, що хоч святих винось... «Відходи нестандартної сировини» виявилися звичайнісінькою гнилятиною. А оскільки захоронення такого непотребу коштує т а м вельми дорого, меткі закордонні ділки й перекинули його сюди. А тут знайшлися спритники, які за добрий валютний куш узялися сплавити його простачкам, котрі радо прийняли підозрілий товар. А потім не знали, як його позбутися...

Цього курйозу можна було б не переповідати, якби одного прекрасного дня, десь так через місяць після описуваних подій, на станцію Мар'янівка (Гребінківський район на Полтавщині) не прибуло чотири вагони із закордонними написами на стінках. Прибули вони знов-таки із Угорщини, цього разу на адресу київського науково-виробничого підприємства «Престехсинтез». Директор цього

вельми наукового закладу В. М. Михальченко, очевидно, з великим нетерпінням очікував того вантажу, бо, не доходячись, поки він дійде залізницею до Києва, особисто виїхав у Мар'янівку йому навперейми. І, тут же таки, прийнявши той вантаж із рук в руки від залізничників, вивіз його найнятими на місцевому заводі автомашинами... у найближчу лісосмугу. Де й покинув без усякої охорони та з почуттям виконаного обов'язку відбув до Києва.

Чи варто пояснювати, що дорогий імпортований вантаж виявився все тими ж смердючими шкурами, які, на додачу, іще були й заражені сибірською виразкою?..

Коли за якийсь час після так вдало проведеної Михальченком вантажно-розвантажувальної операції я зателефонував на «Престехсинтез», то з приємністю відзначив, що така організація все ще існує.

— Чи знали ви про те, що у вагонах — гнилятина? — вочевидь, трохи наївно запитав я директора.

Віктор Михайлович спершу ввічливо поцікавився, чи я, випадково, — не шкіряник. І, задоволений негативною відповіддю, жваво почав пояснювати, що серед того засмерділого мотлоху можна було вибрати такі шкури, «що ви б їх не посоромилися у власній квартирі на підлозі простелити». На моє іще більш наївне запитання, чому ж, у такому разі, директор передбачливо зустрів їх на півдорозі до Києва і вивалив у посадці, не взявши жодної хоча б на сувенір, була дипломатична відповідь:

— А ми їх уже прибрали звідти. Віддали на Хорольський ветсанутильзавод. Там їх з радістю прийняли й переробили на кісткове борошно. І сказали: давайте ще! І з інших заводів ідуть заявки: дайте! Але, з огляду на небажаний громадський резонанс у зв'язку з отією, попередньою історією (хоч ми до неї не маємо жодного відношення!), ми змушені були всім відмовити.

Директор, правда, скромно промовчав про те, що забрати ту погань з посадки і здати в утиль його примусив усе той же таки «небажаний громадський резонанс». А то й досі лежала б там і заражувала місцевість.

Словом, під корінь підкосила громадськість корисну для неї самої ж ініціативу! Яку «Престехсинтез», у парі разом з усе тим же, до речі, одіозним ІМЕКСом, цього разу виявили майже абсолютно безкорисливо. Це оті, бачте, керівники НТП нагріли на подібній операції руки, а «Престехсинтез», як довірливо пояснив мені Віктор Михайлович, з того нічого не мав, напакі, зазнав деяких навіть збитків. Зате народному господарству дав вісімдесят тонн прекрасного кісткового борошна. Яке, в свою чергу, дасть нам усім додаткове м'ясо, молоко та інші продукти народного харчування.

Віктор Михайлович так і висловився: «народному господарству», «народного харчування»... Боже, в яких тільки нищих намірах ми, бува, не підозрюємо людину! А вона ж, виявляється, думає не про себе, а про всіх нас із вами. Про народ! І не менше.

— А все-таки, Вікторе Михайловичу, — не скромно поцікавився я на завершення розмови, — по скільки заплатила вам закордонна фірма за кожну тонну... м-м, сировини?

— Це комерційна таємниця, — з жалем зітхнувши, коротко відповів директор.

Отаким, коротше, чином, шановні співгромадяни. Якщо ви, стомившись десь у дорозі, зупинитесь перепочити у лісосмузі і раптом вдихнете важкий запах дохлятини, знайте: про вас по-батьківському турбуються науково-інформаційний центр ІМЕКС на чолі з Володимиром Солоїденком, кооператив НТП на чолі з І. Басисом та не менш наукове й не менш виробниче підприємство «Престехсинтез», репрезентоване В. Михальченком. Дні і ночі про ваше благополуччя дбають! І за цілком помірну, завважте, плату. За яку саме, правда, — не скажемо. І скільки ще дбати-муть — теж. Може, про це вже що-небудь відомо у правоохоронних органах?

ЗЛІЗАЙТЕ — ПРИЇХАЛИ!

У цьому моєму розділі, шановні читачі, присвяченому різним автодорожним справам, виступає сьогодні новий журнал «Сигнал». Оскільки ж усі ми з вами — або водії, або пасажирів, то з задоволенням рекомендуємо деякі матеріали «Сигналу», тим паче, що вони і дотепні, і дошкульні, і, головне, ще й повчальні.

ВАШ ПЕРЕЦЬ.

ЩО ЗА ЧУДАСІЯ!

Це — знімок читача зі Львова Вадима Москаленка. «Сигнал» запропонував зробити підпис до нього читачем. Наведемо, на наш погляд, найкращий — жителя Горлівки Донецької області А. Філенка: «Васю, швидше, бо закінчується термін передплати на «Сигнал!»

«Сигнал» — журнал молодий, власне — «немовля»: йому минає лише перший рік, але для водія — незамінний. Він допоможе вам:

- ПОЛАГОДИТИ АВТОМОБІЛЬ І МОТОЦИКЛ,
- ВОДИТИ ЇХ БЕЗПЕЧНО І ВПЕВНЕНО,
- БУТИ В КУРСІ АВТОНОВИН УКРАЇНИ І ВСЬОГО СВІТУ.

Передплатна ціна: на квартал — 4 крб. 50 коп., на півріччя — 9 крб., на рік — 18 крб.

«ДИВЕРСАНТИ»

ЛИСТ ВОДІЯ

Досі був лише вашим читачем, а тепер від імені багатьох автомобілістів Києва (та й не лише Києва) прошу у вас захисту і допомоги. Не знаю достеменно імені нашого кривдника (чи це ДЕУ, чи ЛЕУ, чи ще якась інша «ворожка» фірма), але відома адреса її диверсійно-підірвної роботи: нова обухівська дорога в напрямку Підгор'я і Романкова. Цілком пристойне шосе зусиллями цих диверсантів перетворено на гудронно-щербинкове пекло. Її ще називають «броньованою».

Хотілось би знати, який розумник вигадав таку

технологію, коли суміш гудрону й щербинки висипають на дорогу, а автомобілі повинні її утрамбовувати. Навіть за найобережнішої їзди ризикуєш побити скло або наробити вм'ятин на кузові машини. Особисто в мене вже чотири мітки на склі, а скільки їх, побитих стекол, валяється уздовж цієї дороги! Прошу вас покласти край цьому знущанню з людей та автомобілів.

Е. ФЕСЕНКО.

м. Київ.

ЯК ПИСАТИ СКАРГУ НА АВТОІНСПЕКТОРА

Описуючи в скарзі конфліктну ситуацію, не будьте надто скрупульозними — забувайте про деякі дрібниці! Візьмем такого грамотного підходу з скарга громадянина Л. із Житомирщини. Він пише, що приїхав до Овруча і зупинився біля кінотеатру «Україна», аж раптом міліція його затримала, забрала ключі і ще й змусила дмухати в трубку «Контроль тверезості». Кого ж не обурить подібне свавілля?

Тепер про дрібниці, яку Л. метиковано обійшов мовчанкою. Згідно з матеріалами розслідування скарги, після зупинки біля кіно цей громадянин «зайшов до жіночого туалету, пошкодив у ньому електричні лампочки і намагався спостерігати жінок». Ну, ясно, вони обурилися і викликали міліцію. А далі все було точнісінько так, як написав Л.

Не менш яскравий приклад «непам'ятання» дрібниць подав автолюбитель З. із Черкащини. Він мирно сидів у «Запорожці» на узбіччі дороги, аж раптом якийсь Д. на «Москвичі» врізався у його ЗАЗ і перетворив на купу брухту, яку 13 чоловік ледве відтягли на подвір'я. Підступний Д. зробив це, мабуть, зумисно, щоб одержати страховку за свій старий драндулет. А працівники ДАІ, замість вивести його на чисту воду, визнали винуватим потерпілого, тобто З.

Цю історію обурений З. виклав на папері. Ще й усім, хто має вуха, розповів її усно. І слухачам ставало сумно від думки, що ніде, а надто в ДАІ, не знайдеш правди.

Перевіряючи скаргу, опитали свідків. І виявилось, що З. «забув» одну малоістотну деталь: «Запорожець», у якому він бучімо сидів на узбіччі, насправді виїжджав із подвір'я на дорогу. А отже, мусив пропустити транспорт, який нею рухався.

«Рекомендуємо Вам ще раз спокійно і уважно, а головне — об'єктивно відновити в пам'яті обставини зіткнення, і ми сподіваємося, що Ви дійдете

Мал. В. СОЛОНЬКА

ФРАЗИ

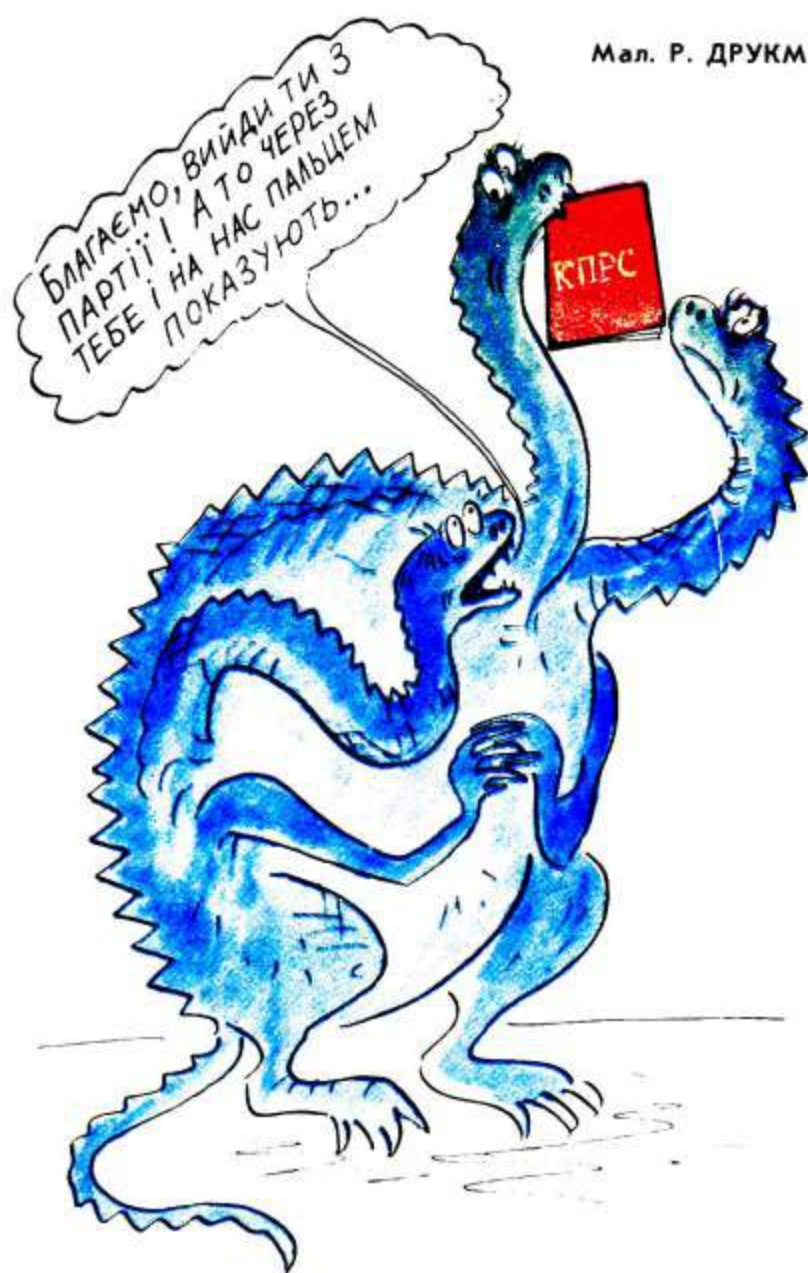
Ті, хто проти привілеїв, ніколи їх і не отримають.

Чи можна все життя присвятити боротьбі, якщо постійно не шукати ворогів?

Ми за прискорення, а не за рух!

Любіть книгу — її можна здати в макулатуру!

Олександр ПЕРЛЮК.

ЕПІТАФІЯ КОЗИ

(За Лойнсом)

Отут лежить коза бабусі Нати.
Загнали на той світ її нітрати:
Біля баштану паслася вона,
А сторож дав їй скибку кавуна
(Той чоловік не відав, що тварина
Не може їсти те, що їсть людина).

Олекса ІЖАК.

У пору гласності і відвертості рішив і я обнародувати дещо зі свого інтимного епістолярного архіву. Це — вибрані місця з листів мого однополчанина, колись щирого армійського товариша.

Одразу після демобілізації у нас зав'язалося досить інтенсивне листування. З часом, правда, ми трохи розвантажили поштових працівників — листи з однієї області в іншу почали ходити рідше. Був час, коли я затурбувався, чи не страляло чогось із моїм приятелем? Аж ні. Після третього мого стурбованого послання відповів. І знову полетіли листи.

З певних причин не розголошуватиму ні його імені, ані прізвища, ні посади. Не стану також подавати всі листи ціляком, а вибиратиму (та й то не з кожного) по одному найістотнішому абзацу, суворо дотримуючись хронологічної послідовності. Отже...

«Батьки радять іще відпочити, погуляти, але я — нізащо. Руки просять роботи. А її — непочатий край, і вона чекає наших з тобою, Віталіку, молодих рук. Енергії — море, ентузіазму — Байкал!»

«У нас, Віталю, за плечима дитинство, школа, армія — і амба. Що ми знали про життя? А воно ж непросте! Придивляюся, прислухаюся, приміряюся, прилаштовуюся...»

«Отже, ти вже влип у свій колгосп, як муха в патоку? Що ж, тобі видніше. Один розумний чоловік у нас каже: «Був би в голові лій — скрізь жити можна».

«Вибачаюсь, що не зміг запросити тебе. На весіллі було дуже обмежене коло гостей. Тесть мій Ілля Аронович — людина впливова, шановна, тож і запрошені були відповідно... Ну, сам знаєш».

«Ти пишеш, що в кожного — «своя доля» і кожному — своє. Наївняк ти! Треба лій у голові мати, і тоді буде СВОЄ. У мене, наприклад, уже свій «Жигуль». Поки що. Дай мені оперитися!»

«Вселилися у трикімнатну в центрі міста. На вхідчини прийшли навіть міський прокурор (тестів приятель) і генеральний директор

об'єднання (прокурорів приятель, а тестева рука). У такому товаристві відчуваєш, як сам ростеш...»

«...дача з гаражем-підвалом і басейном. Життя чудове, Віталю, якщо до нього гарненько підлаштуєшся. Та щоб товариші вірні, щоб рука руку... Аякже! До речі, поздоровляю з одруженням. Приїхати не зміг — справи...»

«Тепер я на коні! Придбав новеньку «Тойоту». Скоро гайнемо з Сусанною в Піцунду...»

«Якби ти знав, як я кручусь, то потримав би свої докори при собі. Діла, діла, діла... Збирався провідати тебе, але... То переїзд у нову квартиру (чотири кімнати нового планування), то ювілей у директора бази, то весілля в директора пивзаводу... Свої ж люди!»

«Не чекав від тебе! Кого ти берешся повчати? Мене-е?! Нічого ти не розумієш і корчиш із себе високоморального. Мораль нині у нас одна: «Хочеш жити — вмій вертатися». І щоб лій у голові був».

«Спасибі, годувальничку мій дорогий! Ти довго думав, поки додумався до такого: «Ми годуємо таких, як ви». Чим ти мене годуєш? Ти сам хоч віддаля коли-небудь бачив осетрину заливну? Та тобі не снилось те, що є в моїх холодильниках! Тобі і в гарячці не привидиться те, що є в моєму підвалі! Ось так, дорогий селючок-колгоспничок! Треба лій у голові мати».

«Ночами сниться наша служба солдатська, часто згадую нашу з тобою дружбу. Пам'ятаєш старшину Степанчака? Як він не хотів нас удвох у звільнення пускати...»

«У вас там у селі вже все цвіте й зеленіє. Солов'ї, мабуть, витьохкують? Життя-а-а... Віталіку, пришли, будь ласка, цибулі і часнику».

«Віталіку, друже, приїздити до мене поки що не варто — однак побачення не дадуть. У нас — суворий режим. Як можна, пришли ще цибульки. Хоч трохи. Вік буду дякувати...»

Григорій ШИЯН.

ТОЖ СПАСИБІ, ДРУГ ПИЛИП...

Як начальника Пилип
Критикнув на зборах,
То подумав:

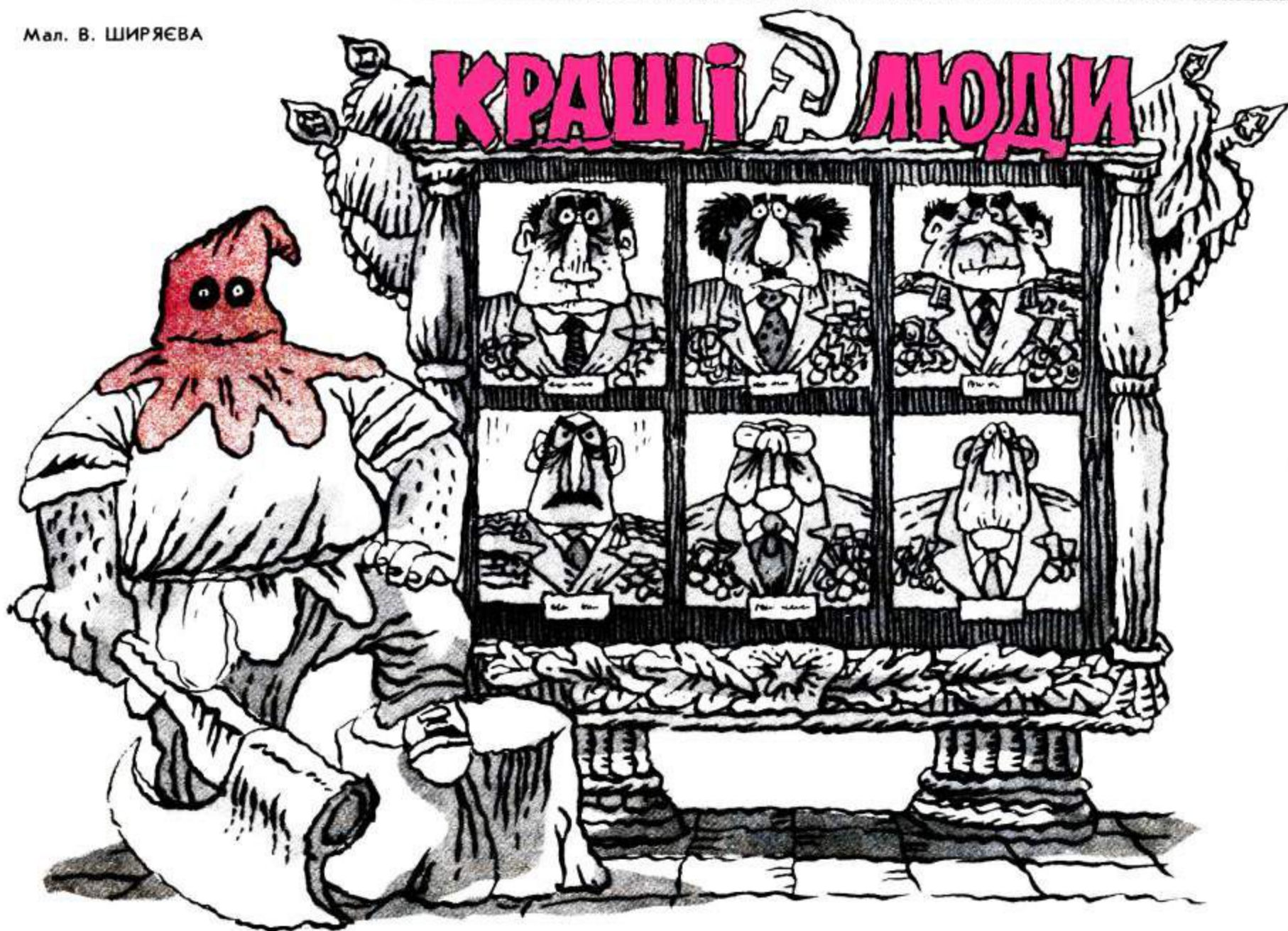
— Ой, коли б
Не зітер на порогах...
А начальник — просто сміх! —
Тисне йому руку
І прилюдно... Ну, при всіх:
— Вдячний за науку!
Б'єш ти критики вогнем
Наші неполадки.
Вже сьогодні ми й почнем
Наводити порядки.
Тож спасибі, друг Пилип,
За твої турботи:
Ти звільняєш нас від хиб,
Ми тебе — з роботи!

ПОЖАЛІВ

На обніжку Тит зустрів
Сусіди синочка —
Лише клоччя від штанців,
Порвана сорочка...
— Де ж обдерлося ти так,
Сердешне дитятко?
І розгладжує синяк,
Ніби рідний татко.
— Та упав я, — хлопчєня
Губами ворухить.
— От біда, а звідкіля?
— Та з вашої ж груші.
— Із моєї? — гаркнув Тит
І кров'ю налився:
— Ах ти ж виронок!.. Бандит!
Щоб ти був убився!..

Яким ДАВИДЕНКО.

Мал. В. ШИРЯЄВА

СКІЛЬКИ НАМ РОКІВ?

Туристам у Парижі обов'язково показують екзотичні написи, що ними рясніють стіни багатьох будинків. Один з таких написів неодмінно запам'ятається. Запам'ятається незвичною постановкою питання: «Скільки вам було років, коли ви народились?»

А тим часом у цій фразі не лише філософська мудрість. Річ у тому, що нам усім і кожному зокрема таки справді більше років, ніж зазначено у паспорті. Як свідчать авторитетні вчені, наше сьогоднішнє життя — то лише продовження нашого життя у минулому. Бо ж перед тим, як стати людиною, ми були квітами, деревами, птахами, тваринами, іншими істотами.

У нашій студії група фахівців під керівництвом Магістра білої та чорної магії Панаса Грушеподібного розробила методику точного визначення сумарного віку громадян.

Так, студентці технікуму Оксані Нехай Магістр нарахував вісімсот сорок чотири роки. Зрадівши, вона тут же побігла додому писати заяву до соцза-

АНОМАЛЬНИХ ВИЩ

безу про призначення їй пенсії по старості.

В. КУЧКО.

УЧНІ НАВІЮВАЧА

Оголошує черговий набір школа відомого навіювача Боба Лесюка. У цій школі будь-кого за досить помірну плату навчать малювати, співати, складати вірші. Незвичайна школа в першу

чергу тим, що тут можуть навіки подружитися з музами люди геть чисто позбавлені не лише таланту, а й елементарних здібностей.

Учнів навіювача Лесюка можна зустріти по всіх усядах. Їхні твори часто експонуються, виконуються, друкується.

Сам Лесюк з гордістю каже про своїх вихованців:

— Куди не плюнь, обов'язково в мого учня влучиш!

О. МІЗЕРНА.

Андрій СУПЛІКА.

ВУЗЛИКИ НА ЗГАДКУ

МАТЕРІАЛІЗОВАНА КОВБАСА

Оскільки у нас сьогодні все в дефіциті, то поради активіста нашої студії аномальних явищ заслуженого садівника республіки, а в миру — екстра-сенса і парапсихолога Аркадія Круп'яного стануть вам дуже в пригоді. Якщо ви навчитеся правильно виконувати вправи, що їх розробив Аркадій Сидорович, то можете спокійно собі гурманствувати, незважаючи на порожні прилавки і риночні катаклізми.

Отже, перше, що треба зробити — викинути все з голови: проблеми і дилеми, сумніви і вагання.

Якщо у вас немає квартири, уявіть,

що вона є. Затишна квартира у блочно-му, цегляному чи дерев'яному домі. Уявили? Тоді поїхали далі.

Якщо у вас немає меблів, бо ж купити нема де, уявіть, що ви сидите за столом. Уявіть на столі тарілку, виделку, ніж і т. д. Уявили? Тепер покладіть у ту тарілку свою улюблену ковбасу.

Так, її справді немає в магазині. Зате вона є у вашій уяві. Сподіваємось, ви не забули, яка вона на вигляд? А тепер зосередьтеся — і ковбаса опиниться на тарілці. Беріть ніж і ріжте її. Можете — з гірчицею, з хроном або ж соусом — що ліпше вдасться уявити.

За таким же принципом можете покласти до тарілки шматок курки, качки, індики...

Оволодівши мистецтвом матеріалізації думок за методом Аркадія Круп'яного, ви можете розширити асортимент вашого меню до безкінечності.

Наїлися? Тепер підводьтесь із-за столу, виходьте на повітря і гуляйте, гуляйте, гуляйте. Поки знову не нагуляєте апетиту.

Степан НОВІТНИЙ.

НАШЕ ЛИСТУВАННЯ

ЯК РЕКОМЕНДУЄ ВІДЬМАК

Подивилась я нещодавно по Центральному телебаченню передачу про відомого відьмака Тарасова. Мабуть, усі чули його рекомендації жінкам. Я собі занотувала те, що мене найбільше зацікавило: як приворожити до себе чоловіка. У нас на роботі є один такий симпатичний «мужчинка», подобається мені дуже — наш директор. Я йому стільки разів натяки робила — ніякої уваги. Гляне, посміхнеться, а далі ні кроку.

Послухала я рекомендації Тарасова і зробила все, як він радив. Налила у блюдечко води, запалила три свічки і, дивлячись у воду, почала думати про директора. Бо Тарасов сказав, що коли дуже думати про когось, то у воді побачиш його обличчя. Тільки обличчя

директора все не з'являлось. Натомість чомусь виплила пика нашого шофера, потім кругла фізія вахтера, тоді сусіда Васька, а директора — ні, хоч плач. Годину чекала в очах почали бісики стрибати. Коли це з'явився нарешті — ледве впізнала. Хіба що по галстуку. Бо він завжди у галстуці ходить.

Тут я йому все сказала, як радив Тарасов. І що його дуже кохаю. І що жити без нього не можу. І коли він кине свою стерву дружину і на мені одружиться, я народжу йому багато дівчаток. Тарасов чомусь казав саме про дівчаток.

Так я ту процедуру з блюдечком та свічками тричі повторювала, як і радив відьмак. А потім, знову ж таки, як радив відьмак, зустріла директора в коридорі

й все це йому випалила.

Він якось дивно подивився на мене. Поцікавився, чому я не на своєму робочому місці. І замість того, щоб тут же погодитись на мені оженитися, як обіцяв Тарасов, повернувся і пішов. З того дня тільки мене побачить — у паніці тікає.

І що мені тепер робити? Я ж не думаю, щоб відомий на всю країну Тарасов мене обманув? І Центральне телебачення — разом з ним. А з іншого боку, моя подруга Маня каже, що даремно я директорові про дівчаток казала. Бо деякі чоловіки більше люблять, коли їм синів народжують. Як ви вважаєте?

Марина СМУРНА.

АСТРОЛОГІЧНА СЛУЖБА ПЕРЦЯ

КОЗЕРОГУ (22 грудня — 20 січня) в цьому місяці дуже допоможуть друзі. Якщо він, вислухавши поради, зробить навпаки — успіх йому гарантовано.

ВОДОЛІЙ (21 січня — 19 лютого) нарешті зрозуміє, що треба боятися не великих витрат, а маленьких доходів.

РИБИ (20 лютого — 20 березня) і в цьому місяці не збагнуть, чого саме вони хочуть, зате твердо знатимуть, як цього досягти.

ОВЕН (21 березня — 20 квітня), зробивши переоцінку власних духовних цінностей, спробує те, що лишилось, здати під проценти. Хай вам щастить!

ТІЛЬЦЯ (21 квітня — 21 травня) очікує цікава пропозиція. Жінкам можуть пропонувати руку і серце. Не поспішайте казати «ні», завжди встигнете.

БЛИЗНЮКІВ (22 травня — 21 червня) нарешті почнуть розрізняти. За здібностями. І платити відповідно.

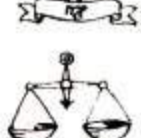
РАКИ (22 червня — 23 липня) у цьому місяці зроблять собі кар'єру. Вона може стати тимчасовою для тих, хто забуде, що шлях нагору — це вулиця з двостороннім рухом.

ЛЕВИ (24 липня — 23 серпня) готуватимуться до стрибка в ринок. У деяких це обмежиться відвідинами базару.

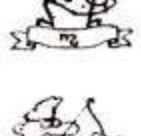
ДІВУ (24 серпня — 23 вересня) знову намагатимуться спокусити. Особливо дів-жінок. Пообіцяйте спокусникам, що ви подумаете до наступного гороскопа.

ТЕРЕЗАМ (24 вересня — 23 жовтня) вдасться позбутися зайвого тягаря. Вони відчують полегкість і повірять у можливість виваженого ставлення до себе.

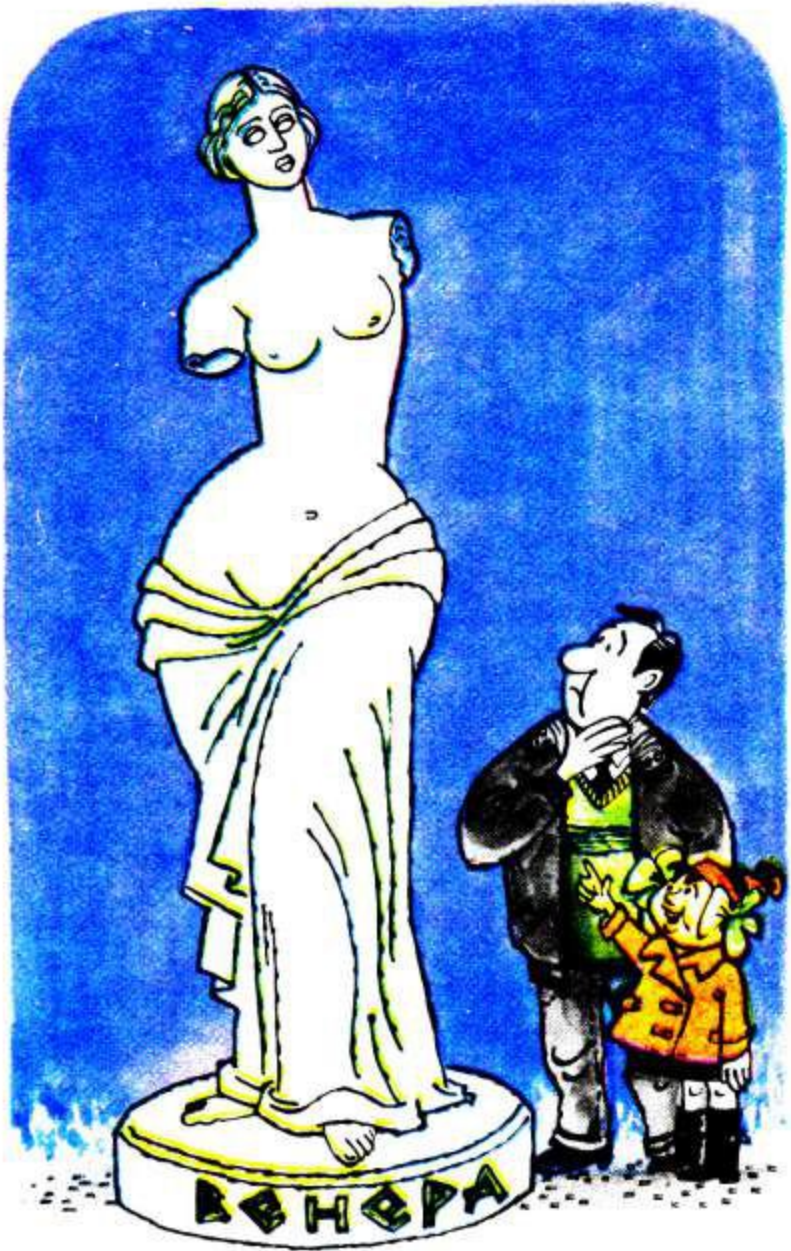

СКОРПІОН (24 жовтня — 22 листопада) нарешті знайде те, що кілька останніх років шукав. Причому знайде по-сусідству, в комісійному магазині.

СТРІЛЕЦЬ (23 листопада — 21 грудня), як і в минулі місяці, полюватиме на птаха щастя. Та врешті-решт зрозуміє, що краще — синиця у руці.

У СУДІ

— Не розумію, шановна, як він міг вас побити — геть увесь перебинтований, у гіпсі, на милицях...
— Коли він починав мене бити, то не був ні перев'язаний, ні у гіпсі, ні на милицях...

Є ГІРШІ

— Надіє, як то ти мучишся зі своїм чоловіком Михайлом?
— А це чому ж?
— Та він же тебе щодня лає!
— Ну то й що?
— І додому повертається після опівночі!
— Буває...
— І не святі стосунки у нього із чаркою...
— Трапляється...
— І не помічник тобі!
— То вже правда: яка з нього поміч?
— То як же живеш з таким нікудишнім, геть ні на що не здатним?
— Отак і живу, бо чітко знаю: є ще гірші!

ХВАЛИЛАСЯ КУМА...

— Ой подружки мої, а мій милий, чорнобривий одягнув мене з ніг до голови!
— Невже?
— Авжеж! Придбав мені колготки і заціпку для волосся...

ЖЕРТВА ШАНТАЖУ

— Яюсь не віриться, щоб таку жіночку, як ви, міг силою підкорити отой чоловічок...
— Ну як ви не розумієте! Він мене шантажував! Весь час шепотів: «Тільки крикнеш, так і втечу до іншої».

Повідомив Д. ФЕДОРЧЕНКО.

м. Кривий Ріг
Дніпропетровської області.

ТОЧНИЙ ДІАГНОЗ

До медпункту дріботить
Вхекана бабуся:
— Дайте вкола!.. — шамкотить.—
Швидше, бо сказуюся!..
Лікар записи веде,
Лисинкою блиска:
— Хто акусив? Коли і де?
Пес? Чи, може, лиска?
— Та на ринку ж!.. В гаманці
Трохи грошей мала...
Вийшла з сумкою в руці,
А вони й напали!..
З-за прилавків, з будочок,—
Ну, як навіжені!
Вчула крики тіточок:
— Та вони ж скажені!..
Лікар кличе медсестру,
Доручає:
— Ніно!
Валер'янки дай: стару
Покусали ціни!

Володимир ЧУБЕНКО.

Років зо двадцять тому з ватагою мисливців закинули мене охотницькі пристрасті у Східні Бескиди, у верхів'я Дністра. Так і хочеться сказати, що це були місяця, забуті Богом і людьми, але справжній стан речей не дозволяє так говорити, позаяк у тих краях був райком партії, райфінвідділ і ціла купа організацій, покликаних діяти від божого імені. Коротше, то Турківський район на Львівщині. Але все це не дуже суттєво, бо насправді я хочу говорити про інші матерії, а саме: про воду.

На тих ловах надбав я на джерельце, що між коріннями смerek шукало дороги до сонця. Було воно таке прозоре, таке блакитне, що я набрав з нього води і привіз додому. Урочисто запропонував випити цілющої рідини синові. Той покуштував і відставив склянку. На превеликий подив, бажаною пити у сім'ї так і не знайшлося. Поміркувавши, я дійшов висновку, що жива вода — надто незвичиний і міцний напій для тих, хто з пелюшок п'є хлоровану кранівку.

Минув час, і ось я знову у Турківському районі, який так сильно вразив кришталем карпатських вод. І знову я дивуюся, стоячи біля витоків Дністра. Для необізнаних скажу, що витікає ця велична ріка поблизу села, яке у європейських географічних товариствах називається Вовчим, а у нас Середомо — колись хтось із вищестоящих організацій перейменував. Давнього джерельця я не знайшов. А сам отрок-Дністер вже не схожий на колишній — тепер він бруднуватий. Воно й не дивно. Місцевий колгосп імені Кірова розташував у безпосередній близькості від берега табір великої рогатої худоби. Потрапляє у ще немінімі води знаменитої ріки гноївка з ферми, а з гаража — рештки мастил.

Може, у мене вже надто згрубіла душа, але і мастила, і гноївка з колгоспних дворів видаються звичним явищем, бо, куди не поткнись, скрізь вони течуть, символізуючи наш незаперечний поступ, як мовиться, уперед, до перемоги над розумом. Але щоб смітила школа, покликана вчити діток вічного,

Мал. О. КОХАНА

— Кажуть, зима важкою буде, — от я й підготувався...

НАІЖАЧЕНІ ДУМКИ

● Парадокс соціалізму: все тече, не змінюючись.
● Головне для твердої руки — не стати продовженням такого ж лоба!..
● Першопроходці — завжди попереду! Навіть свого конвою...
● Дилема: безплатна медицина коштує життя, платна — грошей.
● Замало жити однією думкою, треба, щоб була хоча б друга...

Леонід СУХОРУКОВ.

прекрасного і ще чогось, — так це, мабуть, і вас виведе з рівноваги. «Санвузли у школі закриті. Туалет на подвір'ї з вигрібною ямою».

Останні два речення взято в лапки, оскільки вони — висновки експедиції Товариства Лева, відомого на Галичині поборника зелених ідей. До речі, у щоденнику експедиції «Дністер» сказано чимало гіркого і про колгоспне хазяйнування у селі Лімна. Місцеві нехлюї не раз допускали, щоб у річку стікали міндобрива. А ще далі — у Головецькому — ворогує з рікою норкова ферма.

Та не можна покинути Турківського району, щоб не сказати про саму Турку. Пам'ятаю, у кінці шістдесятих літ батьки міста часто виступали у пресі, поширюючи передовий досвід турботи про трудящих. З їхньої, бач, ініціативи спорудили у Турці водогін. Річ, що й казати, дуже потрібна. Але вийшов невеличкий казус: гора, з якої б мала плинути у міську систему вода, виявилась абсолютно сухою. Такими були турківські водогорі.

Я загадав про ту похибку за асоціацією. Справа у тім, що сухий водогін заклав міцну традицію. На початку вісімдесятих у райцентрі збудовано очисні споруди. Та сталося так, що вони й досі не працюють, позаяк не збудовано міської каналізації. Якщо редактор не звинуватить мене у багатослів'ї, принагідно скажу, що в іншому райцентрі Львівщини —

Буську — навпаки: збудували каналізацію, а очисних споруд — ні. Будівництво і в Турці, і в Буську відбувалося під передавибірні обіцянки тодішніх можновладців. Отака сталася помилка. Поки що і в одному місті, і в другому з усією можливою потужністю забруднюють річки. У першому — Дністер, а в другому — Західний Буг.

Ну, хай тепер, видно, вже демократи сушать голову, як поєднати турківські очисні споруди з буською каналізацією, між якими усього 170 кілометрів і Східні Бескиди. А ми тим часом попливемо Дністром униз. У Старому Самборі його труять в основному відходами сиркомбату. Колись саме це підприємство виступало за рішуче очищення ріки і навіть збудувало для міста очисні споруди. Але згодом вони були передані до системи обласного управління водоканалізаційного господарства. І фахівці сироваріння кріпко змінили свою натуру. Почалися раптові скиди відходів, чого не було, доки очисні споруди належали підприємству.

Зрештою, не будемо тут затримуватися, бо попереду значне місто Самбір. Велич його хоча б у тому, що кожного року воно скидає понад мільйон кубометрів забруднених вод. Тут досьгодні немає загальноміських споруд. Але не подумайте, що брударі мають спокійне життя. Їх регулярно штрафують. Особливо не поталанило радіозаводу,

ЗА ГРАМАТИЧНИМ ПРИНЦИПОМ

ГУМОРЕСКА

— Громадяни судді, я вважаю, що з нашим шлюбом, тобто розлученням, все абсолютно ясно. Кохання не витримало іспиту часом — воно проіснувало лише один медовий місяць: по п'ятнадцять діб на кожного. І медовим він був лише спочатку, а потім став гірким, наче редька. У чотирикутнику нашої кімнати ми з чоловіком опинилися на різних полюсах сімейного кола: він сидів перед телевизором, а я вистоювала перед дзеркалом.

Тому на кухні мені нічого було робити, а йому — їсти. Почалися сімейні сцени, у яких я все частіше стала грати головну роль, а він, як і належить чоловікові, залишався статистом. Але фінал цих сцен виявився найщасливішим: і я, і він, і наші батьки — всі згодні на розлучення.

Ніяких проблем! Залишається дрібниця — розділити майно. І в цьому питанні я знайшла найсправедливіше, навіть соломонове рішення: я забираю все майно жіночого роду: квартиру, дачу, ошатну книжку, бібліотеку, а йому залишаю всі речі чоловічого роду: чехол, рюкзак, графин, слюсарний інструмент, чайник.

Трохи незрозуміло, якого роду меблі. Але й тут я знайшла чудовий граматичний підхід: стінка — жіночого роду — мені, стіл і стільці — чоловічого роду — йому.

Почуття ми поділили за цим же принципом — мені залишаються почуття жіночого роду: справедливість, доброта, безкорисливість, а йому після розподілу майна залишається зберігати олімпійський спокій (чоловічого роду).

Отже, шановні судді і свідки, хай живе розлучення за граматичним принципом! Дякую за увагу.

Олег СЕІН.

ремонтно-транспортному підприємству сільського господарства і мийці залізничних вагонів. Вони платять і платять за збитки, тому що мають окремі скиди (не загальноміські), їх легко проконтролювати і заплати на гарячому.

Урвався терпець властей щодо керівництва заводу кормових антибіотиків у селі Чайковичах. Свого часу, розповідає головний державний інспектор з охорони природи Львівської області М. В. Гук, підприємство було закрите, тепер воно працює на 50 відсотків потужності. Його колишній директор Ігор Диміцький, знятий з посади у кінці літа, просто не сподівався, що за такі дрібниці, як нищення природи, можуть так суворо карати. Подейкують, що йому належить історична фраза: «Я виріс на червоній ікрі, мене не зіпнеш». Як бачите, вдалося. Тепер, либонь, слід переходити на кабачкову.

Цей відрядний факт хотілося б поставити у кінець розповіді, але «хепі-енд» не вийшов. Як обійдеш останній факт наруги над Дністром! Нехлюї з Дрогобицького нафтопереробного заводу спричинили сплив до притоки Дністра Тисмениці великої маси нафти. Тепер це пояснюють повністю після безперервних дощів. Але скажіть, чи було легше великій ріці від того, що кілька років тому її отруїли ropoю Стебниківського комбінату і пояснили це розривами у глибині планети! Треба, мабуть, робити запобіжники не на живу нитку, тоді уявні і очевидні катаклізми не нищитимуть природи. Але до цього, вочевидь, далеко. Якщо у селі, де витікає ріка, її засмічує школа, то, повірте, всі, хто вчиться у ній і її подібних, де б вони не були, не дуже перейматимуться долею живої води, аж доки не потоне під ними земля у покидьках і драговинні.

...Передбачливий же ти у мене, синку. Тепер і я знаю: не можна пити з Дністра.

В. ПАЛЬЦУН.

Береги Дністра.

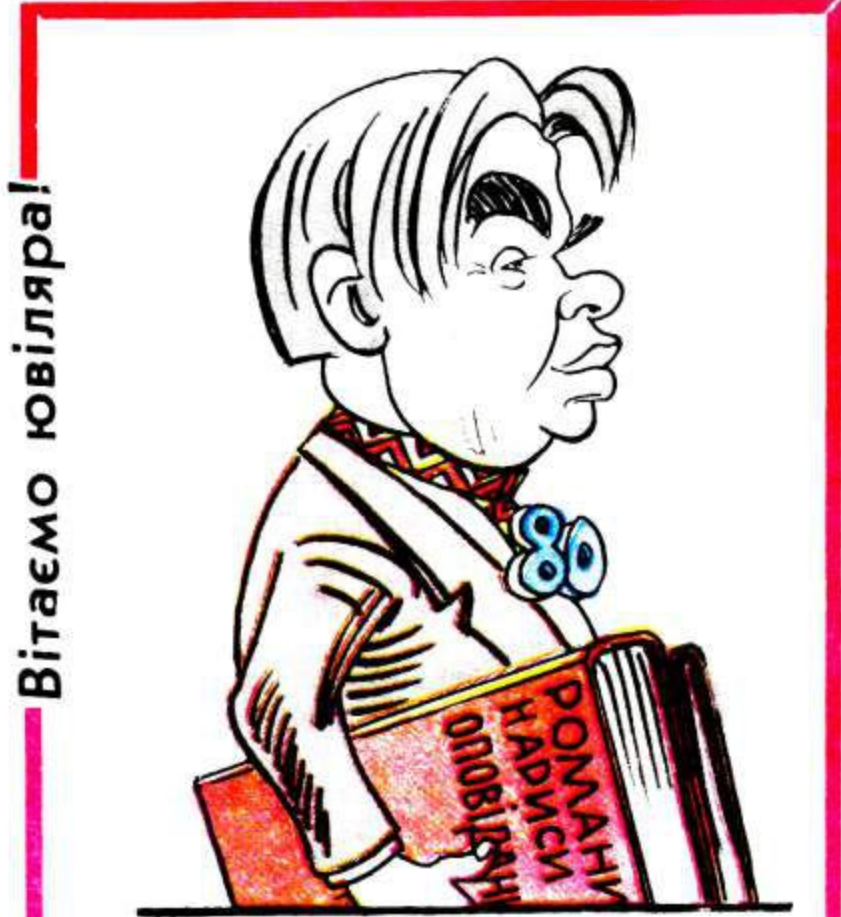
ХУТРО НЕ ПОМОЖЕ

Відкрию істину нехитру:
Розкішні шапки хутрові —
Поганий захисток від вітру,
Якщо він свище в голові!

КРАСА НА ВИДУ

Сходити в магазин — не проси,
Зате вчащав на конкурси краси,
Бо, хоч і недоступні там смаглявки,
Не сховані, прийнятні, під прилавки!

Валентина СТЕПАНЕНКО.

Письменника
Івана ЦЮПУ
з його 80-річчям.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

ЩО ВПАДАЄ У ДНІПРО?

Оце недавно прочитала, що воду із знаменитого озера Онтаріо, яке півтора-два десятиліття нагадувало стічну каналу, нині можна пити, навіть не прокип'ятивши її. Правда, влетіло усе це в круглу копійчку, вибачайте, в кругленький долар, але, видло, акули капіталістичного бізнесу усвідомили, що в чистій воді їм набагато привільніше. А може, хижачькі закони тих же таки капіталістичних джунглів придумані так, що запаскуджувати природу — собі дорожче.

Інша річ — у нас, де людина проходить, як господар безмежної своєї Батьківщини, де все — наше, народне. Фабрики, заводи, електростанції. Моря, озера, річки. І навіть Дніпро. А коли народ усьому господар, то й питати нема з кого. Не може ж, справді, народ питати сам із себе за те, що, скажімо, очисні споруди лівобережжя Дніпропетровська свого часу спроектовані і побудовані так, що їх потужностей тепер не вистачає. І щодня (щодня!) сто тисяч кубометрів нечистот пограпляють прями́сінько в Дніпро, перетворюючи його на нужник: забрудненість води перевищує норму у двісті разів.

Можуть заперечити, що, мовляв, у народу нашого є обрані слуги, які засідають на всіх рівнях, приймають закони, щоб тому народу краще жилося. У тій же Дніпропетровській міськраді є комісія з екології, а на республіканському рівні навіть створено відповідне міністерство.

Шкода, що Дніпро цього не знає і на собі не відчуває.

Т. ЄВДОКИМОВА.

м. Дніпропетровськ.

ВДОВА НЕ ТОГО СОРТУ

Не секрет, що у нас в теорії все виглядає набагато краще, ніж на практиці. Скажімо,

теоретично колгосп — це колективне господарство, в якому вироблене спільною працею (прибутком) розподіляється (у грошах та натуроплаті) між членами господарства відповідно до їх трудового внеску. Насправді ж вирішує усе голова колгоспу, видаючи свої рішення за думку правління.

Добре, якщо йому мудрості не позичати, тоді й колективне ярмо селянам не так шию муляє. Та нерідко буває так, що на людину дивляться так же, як на сільгоспінвентар: відробив своє — списати.

Моя мама, Майстренко Наталія Йосипівна, усе життя відпрацювала в колгоспі «Світанок» Теплицького району на Вінниччині, заслуживши за це пенсію, на яку не дуже порозкошувеш. Війна забрала у нас батька: згідно з довідкою райвійськкомату, «Майстренко Гаврило Костянтинович, перебуваючи на фронті, пропав безвісти в червні 1944 року».

Так от, з цією довідкою прийшла вона торік до голови колгоспу К. К. Качана з проханням включити її у списки вдов, чоловіки яких загинули на війні і яким вирішено було доплачувати до пенсії 70 карбованців.

— Пиши заяву, — сказали їй.

Написала. І от 13 червня цього року зібралось правління, слухало «заяву Майстренко Наталки Йосипівни про зарахування її в список вдов війни» і вирішило: відмовити. Без ніякої аргументації.

Ось так теоретична турбота про вдов завершилася практично.

В. МАЙСТРЕНКО.

Вінницька область.

НОЖИЦІ ЧИ КЛІЩІ?

Славнозвісний Остап Вишня у своїй гуморесці «Ну що ж, регульнем» ще 1923 року, тобто після П'яти літ нашого господарювання, висміював явище, яке склалося в співвідношеннях цін продукції сільського господарства і промисловості. Це співвідношення називалося **НОЖИЦЯМИ**, які ніяк не сходилися своїми кінцями. Хто читав ту гумореску, пам'ятає, що міг селянин купити за продану свою продукцію: 1 штани за 30 пудів (півтонни) жита, а за 7,5 пудів — 1 ширіньку.

А до чого ж ми прийшли за 70 років?

Остап Вишня проілюстрував оті ножиці в натуральному, так би мовити, обміні продукції, а я спробую подати це в грошовому еквіваленті. Сьогодні оті штани в магазині коштують до 200 карбованців. Та їх там чортма, а на базарі у спекулянтів вони вдвічі дорожче. Закупочна ж ціна сьогодні на пшеницю складає 200 карбованців тонна (61 пуд).

То в які ножиці можна вкласти сьогодні співвідношення цін? Коли тоді за 7,5 пудів жита можна було купити і ширіньку, то сьогодні за ту ціну, тобто за 23,5 карбованців, купиш хіба що пару гудзиків до неї. Я вже не кажу про техніку для господарства, ціни на яку кусаються, як злий пес на прив'язі у сердитого господаря.

При таких вже не ножицях, а **КЛІЩАХ** ніякий фермер не виживе, якщо навіть колгоспи не в змозі стягнутися на ту техніку. Отож, перш ніж агітувати за землю, треба з цінами на промислову продукцію для села розібратися, де поки що панує суцільна державна монополія. Чи, може, дехто думає, що селяни будуть обробляти власні землі лопатами та сапами? Так і їх, до речі, в магазинах також не знайдеш.

М. ХАЛАН,

ветеран війни і праці, пенсіонер.

Житомирська область.

УЧОРАШНІ ПОВЧАЮТЬ І СЬОГОДНІ!

комі пересів із «другого» крісла В. Омелюх — той самий, котрий нахабно відібрав у робітників місцевого приладного заводу шість кольорових телевізорів і поділив між «своїми» людьми.

Заступником голови районної Ради став В. Лугина — теж колишній другий секретар райкому. Заступником голови райвиконкому прилаштували В. Бута — хоча він уже двічі, торік і нинішнього травня, з тріском провалився на виборах у районні депутати. Про махінації та зловживання цих двох «борців» за соціальну справедливість Перець дуже яскраво писав у згаданих фейлетонах.

А зав. райфінвідділом М. Шиятенко, в якого лише судом вдалося забрати незаконно окупований особняк! А голова Безпальчівської сільради Н. Федько, котра фальсифікувала вибори до цієї Ради! А... Втім, і так, мабуть, уже зрозуміло, що реальна влада у нашому районі й сьогодні в руках тих, кому чхати на людей і хто дбає передовсім про себе. То допоки ж?!

Микола ХАРЧЕНКО,
незалежний журналіст.

ВІД РЕДАКЦІЇ. Незалежний журналіст М. Харченко — це той самий колись дуже залежний від П. Зубка та іже з ним заступник редактора драбівської районної газети, якого за гострі кри-

тичні виступи прогнали з роботи, попередньо сфабрикувавши в райкомі брехливу «справу» у дусі тридцятих років. Про це теж ішлося у згаданих фейлетонах «Терорист із Драбова» та «Привіт із Драбова!». Й донині М. Харченко не поновлений на роботі.

І тут хочемо сказати про дивну позицію газетярів із районки «Прапор Жовтня». Не знайшлося у них чесності й мужності виступити на захист колеги. Ні тоді, ні тепер. Не знайшлося у них принциповості бодай словечком зачепити своїх «вождів» за їхні безсоромні махінації перед усеньким районом. Невже й досі їм подобається ходити в «підручних» у хапуг і невігласів?!

А втім, хто зна... Чей же неспроста документи бандитського ГКЧП «Прапор Жовтня», редагований М. Комнатним, опублікував аж... 22 серпня, коли путч було придушено, а його вождів — заарештовано. До того ж цікаво, що, так би мовити, технологія випуску газети тут ні при чому. Й коли ми слушно поцікавилися у «прапорожовтнівців», чим це пояснити, вони сильно образились. І в номері за 5 вересня визнали за потрібне ще й хвицнути Перця, а разом і того ж М. Харченка.

Що ж, кожен робить свій вибір. Та чи варто після цього присягати передплатникам (у тому ж матеріалі), що «колектив газети обіцяє виправдати ваші сподівання». Сподівання наших стократ обдурених людей на прапор Жовтня, як відомо, вже давно рухнули...

Гряде листопад, і кучеряві гайочки з садочками беруться за звичну справу — осінній стриптиз. Який, проте, нікого не шокує, а навпаки — викликає лиш елегійний смуток навіть у найчерствіших святенників і найзапекліших бюрократів.

Для підняття підупалою настрою у зв'язку з погіршенням погоди і матеріально-технічного постачання є один ефективний засіб: читайте «Перець»!

А для того, щоб вам не бігати по кіосках у його пошуках, нагадуємо: наш журнал ви можете передплатити в будь-якому агентстві «Союздруку» або поштовою віддільні. Наш індекс —

ПЕРЦЮ ВИСТАЧИТЬ ВСІМ

74393, передплатна ціна 15 крб., а за межами України — 16 крб. 80 коп.

До речі, про наших читачів поза межами республіки. З наближенням падає листопад у природі від них також енергійно посилалися листи, які вже завалили всі редакційні столи. Тема одна: друже Перче, не можемо тебе передплатити!

«Тридцять літ живу в Казахстані і всі ці роки читаю «Перець», — пише Д. Ф. Заїка з Караганди. — Цього ж року при передплаті на 1992 рік

мені заявили, що цього журналу в каталозі нема і передплата на нього не приймається».

ТАП з усією відповідальністю уповноважений заявити, що все це — абсолютна дезінформація і підступи антиперчанської пропаганди. Передплатити «Перець» можна в будь-якому куточку колишнього єдиного і непорушного, а також і поза ним, включаючи Вогняну Землю і Берег Слонової Кості.

Ну, а якщо хтось і після цього опиратиметься, терміново надсилайте вищевказану передплатну суму просто в редакцію, на ім'я С. Ф. Вдовиченко, — і ви на весь рік будете забезпечені «Перцем». Доброго вам гумору!

БЮСТСЕЛЕРИ

ГУМОРЕСКА

Мал. І. МАРИНИЧЕВОТ

Давненько не бував Терентій Лушпайка на центральній площі рідного міста. А оце якось туди занесло. Поглянув доокруж і ахнув: вирує, клекотить площа, на базар перетворилася. Друкованою продукцією, отією приватною й напівприватною, торгують. Газетами, журналами, книжечками, брошурками. Що вже назвами своїми приголомшують. Таки ми, приміром, як «Хто з'їв наше м'ясо?», «Ой у полі ні пшениченьки...», «Подайте Христа ради!», «Як тут не осатанієш?», «Ох, наругечешся!»... Один суб'єкт навіть «Плейбоя» ткнув Лушпайці під ніс. Ніби дав понюхати. Але ж ціну шкуродер заглинив таку, що Лушпайка поточився.

Сновигав з роззявленим ротом туди-сюди, придивлявся і враз спинився, наче вкопаний: з кольорової обкладинки хтиво посміхалася навидивовиж вродлива і граціозна дівця у вбранні Єви.

— Що, подобається? — багатозначно підморгнув йому рудовусий жевжик, володар високого стосу сором'язного видава. — Бери, не пошкодуєш.

— Та-а... — знітився Терентій. — Почім продаєте? Рудовусий розчепірів п'ять пальців.

Лушпайка похапцем вихопив з кишені пожмакану п'ятірку.

— Ти що, батя, опупел? — видовжилася пика рудовусого, — П'ять червінців!

— Жартуєте?!

— Які можуть бути жарти! Це, як би тобі популярно розтовкмачити... цяцка. Виріб найвищого гатунку. В самому Марселі нашою мовою одпечатаний. Любого бестселера за пояс заткне. Ось поглянь, — погортав журнал. — Як сторінка, то гола жінка. Ти хоч уві сні таких бачив?

— А... — перехопило Терентію подих. — А пишуть в цьому бюст... чи пак як його... про що?

— Про інтим, батя, виключно про інтим. Ну, береш?

— Якби ж ви хоч трішки ціну збавили...

— Не мороч голову, забирайся звідси! — образився продавець друкованого дива. — Ей, налітай на еротику! — крикнув до публіки. — Супернатуральні фотокадри оголених представниць прекрасної статі принесуть вам, шановні мужчини, радість і втіху...

Пом'явся, повагався Лушпайка, дістав з потаємного заглиблення новеньку півсотенну, декілька разів перекидав з руки в руку і, важко зітхнувши, віддав. Одійшов подалі від людей, присів на лаві й заходився гортати покупку. А там такі бюсти, такі талії, такі стегна...

— Ух ти! — прицмокнув язиком, перегорнувши останню сторінку. — І де вони їх, бестій отаких спокусливих, понавикопували?..

Вдома сховав журнал подалі від ока своєї далеко не граціозної Степаниди. За відклеєну шпалеру засунув. Читав, а здебільшого милувався картинками, коли у квартирі сам на сам лишався. Подивиться, придивиться зблизька, потім здалеку і неодмінно вигукне, лунко прицмокнувши язиком:

— Ух ти!

Перегорне сторінку, знову милується, долонею гладить, смакує та коментує:

— Ух ти! Ну де тільки вони їх, розпусниць безподобних, понавикопували?

І вже такий порядок у нього склався: тільки-но скрипнуть входні двері, миттєво підхоплюється з-за столу і — тиць еротику в схованку. Затим хапає будь-яку газету й прикидається, що заглибився в читання.

А то якось, надто захопившись, настільки голосно «ухтикнув», що не почув, як Степанида нагрнула. Вона ж, почувши дивний вигук, стривожено подумала: «Що це з ним, бідолахою, скоїлося?» Тихенько перевзулася в капці, навшпиньках увійшла до кімнати і, затамувавши подих, стала за чоловіковою спиною. А він гортає, придивляється до картинок зблизька, здалеку та все «ухтикає». Не стрималася благовірна, вчепилася, немов коршак кігтями, в «цяцкуну» й шарпонула до себе так, що в одній руці Лушпайки стегно, а в другій півбюста лишилися.

— Віддай, чуєш? — скочив він, сполотнілий, на ноги. — Інженер Оберемченко дав погортати. Силоміць у руки встромив...

Степанида цупко тримала здобич за спиною.

— Так ось чим займаєшся! — люто прошипіла. — Я в чергах до одуріння вистоюю, аби харчу йому добути, а в нього, бач, голі шльондри на умі! Ну, зачекай же, я тебе провчу...

Слова оці погрозливі вона не кинула на вітер: посадила Терентія на драконівський раціон. Усе, що подає на стіл, ріденьке, пісеньке, з мінімальною кількістю білків та вуглеводів.

Змарнів, охляв, у нитку витягся Лушпайка. Піджак на ньому захилявся, як на кілку. І коли хтось його запитує, як умудрився таким струнким стати, відповідає:

— Читаю запоем бюстселери. Так захопився, що й попоїсти ніколи.

Михайло ПАЛЬЧИК.

м. Київ.

ЯЗИКАТА КОМАШКА

Байка

Патякала на пагорбку Комашка,
І те не так, і се не так, і жити важко!..
— Ти говори, — Цвіркун озвався, — а сама
Дивись, чи Горобця де поблизу нема...

— Ой, не сюрчи!.. У нас у лісі гласність!
А щоб внести у це питання ясність,
Я всім платформу викладу свою!
Усе як є, скажу! Нікого не бою...

Що доказати хотіла та Комаха,
Не знає досі ані звір, ні птаха.
Бо де не взявся Горобець,
Й промові (і Комашці — теж) — кінець!

Юрій КРУГЛЯК.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Вам номенклатурні кадри не потрібні?

ЗНАЙДІТЬ ЗЕРНЯТКО

У саду-садочку
Кудахкала квочка,
Курчат рахувала,
Зерном пригощала:
Жовтого — сіреньким,
Білого — рябеньким,
Рябого — жовтеньким,
Сірого — біленьким.
Та не клюють курчатка
Не свої зернятка.
(Поможіть їм розшукати
Те, що хочеться клювати!)

Дмитро ФЕДОРЕНКО.

Микола ХОМ'ЯНКОВ

НЕ ХВИЛЮЙТЕСЬ, ДІДУ!

Молотком по дошці — бах! —
Ремонтую Вова дах.
Дід почув, надвір виходить:
— Майструвать, онучку, годі,—
Як з годину так поб'єш,
То всі дошки попсуєш.
— Не хвилюйтесь,— каже Вова,—
Із дощок нам будуть дрова!

Переклад з білоруської
Степан ГРИЦЕНКО.

ЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТКА

І над полем, і в долині,
Під ялицею, в малині
Мокрий, сірий, волохатий
Хоче всіх нас налякати.
А як тільки сонце встане —
Сам злякається й розтане.

[Туман].

Круглий, зелений, колючий — жак!
Вдома у мене — майже їжак.
Ще б йому ніжки,
Очі і ніс —
Покинув би горщик
І втік би у ліс!

[Кактус].

Я висока та зелена,
Помічниця всіх бабусь,
Всі чомусь біжать від мене,
Я ж — нікого не боюсь!
Хто сміливий? То зірви
Хоч стеблину...

[Кропиви].

Валентина БОНДАРЕНКО.

НУ Й ЧЕРЕВИКИ!

У малої Віки —
Диво-черевики:
Гарні, блискучі,
Жовті, м'які,
Пахучі такі!
Одна лиш біда — неправильні,
Бо правий — на ліву ніжку,
А лівий — на праву!
І надягаються — навпаки,
І відвертаються
В різні боки!

Валентина ОЛЕКСАНДРЕНКО.

РИБАЛКА

Похвалився Петрик дома:
— Ми піймали з татком сома.
Це для нас було не просто:
Сом же той — півметра
ростом!

Він втекти від нас хотів,
Але я не відпустив:
Щоб той сом не втік під міст,
Я тримав його за хвіст!

Василь КРАВЧУК.

Анатолій Василенко ЯК ЧОРНОЛАПЕНКО ВТОРУ СТРИБАВ.

— Та й дорогий у тебе, тітонько, самогон!
— А ти бачиш: у якій тарі!?

Мал. В. ЧМИРЬОВА

СТРАШНЕ ПЕРО
НЕ В ГУСАКА...

«Чекаємо, нарешті, і відповіді від УВС області про те, коли ж буде встановлений зв'язок спекулянтів з торговельниками, які приховують дефіцитні товари від покупців».

[3 райгазети].

Надіслав О. ЛИЗАК.

«Прошу літераторів і кіно не показувати селянина в куфайці, а на весь екран показати його душу і любов до Батьківщини...»

[3 виступу на сесії].

Надіслала Н. ГИКАВЧУК.

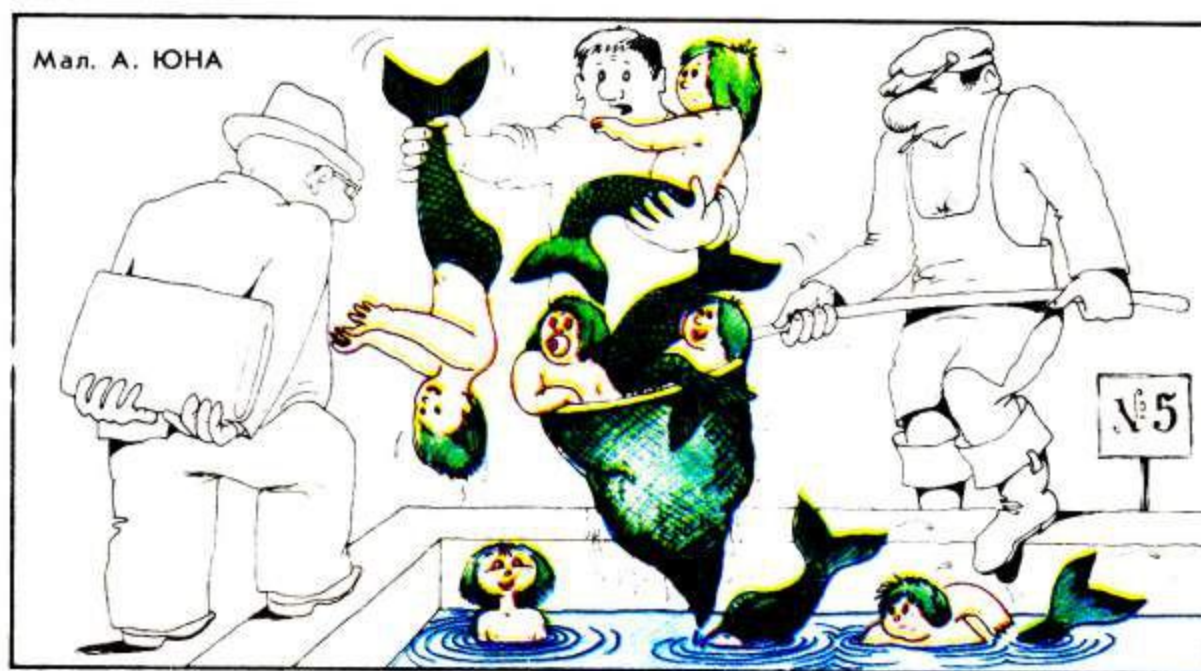
«Тракторист Білий Афанасій в четвер їздив у ліс за дровами, але там сильно випив і попав у витверезник прямо з трактором».

[3 доповідної].

«Прошу виділити мені спеціаліста, оскільки сусіда, що мешкає вище, залив мене, і я самостійно не можу відмити руді плями».

[13 заяви до ЖЕКу].

Надіслав С. ГРИЦЮК.

Мал. А. ЮНА

— А тут у нас дворічні...

ПАРТИЗАНІВ — НЕ БУДЕ!

Трапилося це тоді, коли ми були вже суверенні, але не так щоб аж дуже... На майдані ще суверенні, а у підземному переході — уже ні. І коли горезвісне ГКЧП однієї темної ночі захопило владу (хоча нібито і не в нашій Українській державі), деякі суверенні хребти знову набули звичної форми і зігнулися дугою:

— Будемо служити вірою і правдою! Бо дуже народ скучив за твердою рукою!

Зігнулися, слава богу, не всі. На Сумщині один чоловік послушав телевізійну балачку новоявлених піночетів, пошкріб потилицю і сказав:

— На 'кий біс нам таке беззаконня! Якщо порядки нових вождів докотяться і до Путивля, піду в партизани. Хіба ми що, гірші за Сидора Артемовича?

Але його сусід відразу збив партизанський запал:

— Не вийде!
— Це ж чому?! У Сидора Артемовича вийшло, у мого діда вийшло, а у мене ні? Та хіба ми не славні нащадки!..

— Нащадки — славні, — сумно якимось мовив сусід, — а от ліси уже не ті...

— Як не ті? Що з ними сталося?

— Рубають!

— Рубають, але, мабуть, і саджають...

— Саджають, а воно не росте... Ви, очевидно, не в курсі... От візьміть, для прикладу, наше Путивльське лісництво, яке очолює Олексій Романович Внучков. У Конотопському лісгоспзасі, що належить цьому лісництву, за останні два роки було зроблено двадцять дев'ять гектарів лісонасаджень...

— Молодці! А ви кажете — тільки рубають?!

— Але, як мені відомо, природоохоронці перевірили стан тих лісонасаджень... І виявилось, що в колгоспі «Мир» з одинадцяти гектарів майбутніх гаїв дев'ять стравлено і витоптано колгоспною худобою. В колгоспі імені Леніна Ромашки і Лиски до цурки згамали саджанці на площі чотири гектари.

У радгоспі «Спадчанський» стільки ж, як кажуть, корова язиком злизала. А решта сім гектарів заросла бур'яном і пропала. Бо у лісгоспзасі гадали, що якщо деревце у землю увіткнути, то вже завтра там шумітиме ліс. А ліс — це не дачна ділянка, де господар на кожну гусеницю ладен капкана поставити. Одне слово, з двадцяти дев'яти отих гектарів — залишилося лише два...

— Тут сильно не попартизаниш, — знову пошкріб потилицю славний земляк Сидора Артемовича і глибоко задумався.

А ми, почувши ось такий діалог, у свою чергу звернулися в обласний комітет охорони природи:

— Невже й справді такі кепські справи з лісами Сумщини?

— Що кепські, то кепські, — підтвердила заступник голови комітету Лідія Андріївна Андрєєва. — Особливо з лісами, що належать колгоспам. Їх у нас третина. «На нашій землі ростуть дерева — отже, можемо розпоряджатися ними, як хочемо», — говорять керівники окремих колгоспів. І при цьому забувають, що існують природоохоронні закони, що це загальнодержавне багатство, що це не тільки деревина, а й здоров'я. Це легені області. А треба зажити, що в нас іще чимало підприємств, які викидають в атмосферу тонни, десятки тонн отруйних речовин. Звичайно, не можна сподіватися тільки на те, що ліси очистять усе повітря. Але й недооцінювати лісових насаджень теж не можна. Бо тоді екологічна обстановка стане ще гіршою. А спокуса перед головами колгоспів сьогодні велика. Наприклад, ті ж бартерні угоди. До області приїждять багато гінців: «Ви нам — ліс, а ми вам — машини, трактори, запчастини, телевізори...». Та й для своїх потреб, буває, колгоспи дерева не жаліють. Приміром, у колгоспі «Маяк» Середино-Будського району з дозволу голови М. Ф. Пищолі зрубано майже двісті кубометрів беріз. І коли ми це виявили, то

я б не сказала, щоб його гризло сумління.

— Так ставляться до лісу не тільки в колгоспах, — додав старший інспектор облкомітету Григорій Іванович Чеперис. — Недригайлівський комунгосп організував неподалік від державного лісу звалище. Хтось його, було, запалив. Вогонь перекинувся на гай. Обгоріла кора у дерев, яким по шістьдесят років. Звалище незареєстроване, ми дозволу на його відкриття не давали. Комунгосп від нього може будь-коли відмовитися. До кого ми пред'явимо претензії?

Як бачите, чим далі в ліс, тим більше дров. Ламати дрова ми усі мастаки. І то тільки в поета так чарівно і мило:

Гаї шумлять — я слухаю,

Хмарки плывуть —

милуюся...

А вони на Сумщині не дуже-то й шумлять. І хоча тут щороку з'являються нові насадження, радити не доводиться. Частіше радіють цьому колгоспні бички й телички.

Не вдається саджанцям зазеленіти, забувати незабаром пишною кроною. Бо майже щороку списуються ті сотні гектарів лісових насаджень: Краснопільським лісгоспзасом — 205,9 га, Глухівським — 214 га, Лебединським — 135 га, Тростянецьким — 84 га... Усього за останні два роки в області списано більше тисячі гектарів...

А тому важко сказати, чи шумітимуть в недалекому майбутньому віковічні ліси на Сумщині. І поки це питання, так би мовити, зависло в повітрі, то, зрозуміло, партизанів найближчим часом там не передбачається. Та і про яких партизанів можна говорити, коли, як виявилось, у нас майже усі були проти ГКЧП.

М. ПРУДНИК.

Сумська область.

Коли людина втомлена і хотіла б відпочити, то їй зазвичай радять: їдьте в село! Там у тиші і спокої підлікуєте пошарпані нерви. У мене якраз трапилось кілька неприємних переживань, і я, недовго думаючи, відбив телеграму знайомому селянинові, доброму приятелю, а наступного дня вже сидів у потязі.

— Це добре, що ви нарешті приїхали!— привітав він мене щиро.— Скільки років не бачилися!

І, гукнувши дружині, щоб швидше накривала на стіл, він сягнув у буфет по чарки й пляшку.

Випивали, бесідували. Розмова, як завжди на селі, точилася навколо урожаю.

— Спіткала нас велика прикрість,— говорив господар.— І хоча урожай був непоганий, дуже багато пропадає на марне.

Я, як належить гостеві, поспівчував, а він продовжував далі:

— Найбільше переводять картоплю дикі свині. Жеруть, як скажені! Й нічого не поробиш!

— Як нічого?— зацікавився я.— А вогнища палити пробували? Вони, здається, бояться вогню.

— Думаєте? Тоді пішли подивимось. Поле в мене недалеко.

Місяць скупо освітлював землю. Через десяток хвилин ми побачили розкладене на полі вогнище і диких свиней, які огиналися навколо нього.

— Що вони там роблять?— запитав я.

— Побачите...

Кілька тварин штовхали рилами сирі картоплю у вогонь, вигрібали з попелу вже спечену і жерли, аж за вухами лящало. Найбільший апетит був у мотузного вепра.

НАША ВІТАЛЬНЯ

Фелікс ДЕРЕЦЬКИЙ (Польща)

ВІДПОЧИНОК

— Тепер бачите, яка користь з вогню,— прошепотів господар.— Приноровилися, бісові душі!

І, стуливши рупором долоні, він гукнув:

— Геть звідсіля, свинські морди!

Людина, звичайно б, образилася а що свині?.. Здоровецький кнур повернувся до нас, блиснув іклами і рушив...

Тепер я знаю, що таке окрилена людина: це людина, за якою женеться вепр. Ми летіли, не відчуваючи під собою ніг. За спиною чулося грізне рохкання. Він відігнав нас на кілька десятків метрів і нараз повернувся.

Мабуть, боявся, що згорить картоплю.

Важко дихаючи, ми йшли по шосе. Нас швидко обігнали двоє селян.

— Що вони тут ганяють?— запитав я.

— Самогон.— І господар задоволено вдихнув свіже повітря.

Вдома ми стали випивати далі і дивитися телевизор. Аж ось на екрані з'явився вурдалак.

— Не звертайте на нього уваги, це тільки в нас.— І селянин підніс чарку.

Але його рука раптом зависла в повітрі. За вікном почулися крики: «Я тебе на...», «Ах ти падл...» і виразний хряскіт ламаних кісток.

— Випивайте, випивайте! То старе бореться зі старшим.

— Як це: старе із старшим?— не зрозумів я.

— Нове до нас іще не дійшло, тільки телебачення. Та й то у ньому лише вурдалаки. О, дивіться!

Справді, на екрані з'явився ще один вурдалак.

Але це було далеко не все. Відчинилися двері, й до кімнати зайшов орангутанг. Я протер собі очі і мацнув за дерев'яне.

— Це Мікусь,— представив господар мавпу. — Він утік із зоопарку. Було оголошення в газеті. Я написав, що він у мене, але чи то лист не дійшов, чи потреба в ньому зникла... Він помагає мені по хазяйству, у полі також. З працівниками зараз важко. Має тям до техніки. Сам кермує трактором. А як пошлю здавати урожай чи по вугілля, то ніколи не стоїть у черзі.

Мікусь присів до столу й запхнув собі до рота цілу пригорщу салату. Він просто прикипів до екрана телевизора. Появу нових вурдалаків він відзначив веселим попискуванням.

— Це я для нього купив телевизор,— господар знову налив.— Я цієї бісвищини не зношу.

Мені аж замірилося. Але, здається, не від алкоголю. Вночі мені снилися вурдалаки, старі, що билися із старшими, вепр, який сидів за столом і обжирався картоплею, Мікусь за кермом... Прокинувся весь мокрий від поту.

На біса мені такий відпочинок! Я спав речі і, не дуже дбаючи про виправдання швидкого від'їзду, подався у місто.

Переклав С. ПАВЛЮК.

Головний редактор
Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:

В. БОЙКО,

В. БОНДАРЕНКО,

А. ВАРЕНИЦЯ

(директор видавництва).

А. ВАСИЛЕНКО,

П. ГЛАЗОВИЙ,

В. ЗЕЛІНСЬКИЙ

(головний художник),

Ю. ІЩЕНКО

(відповідальний секретар),

Д. МОЛЯКЕВИЧ,

М. ПРУДНИК,

І. СОЧИВЕЦЬ,

В. ЧЕПІГА

(заступник головного редактора)

Засновники:

видавництво «Радянська Україна»

та трудовий колектив

редакції журналу «Перець»

Зареєстровано

Держкомпреси України

Свідоцтво КП № 457

Журнал «Перець» № 20 (1350)

(на українському мові)

Видавництво «Радянська Україна».

Здано до набору 17.09.91.

Підписано до друку 14.10.91.

Формат 70×108/8. Папір офсетний № 2.

Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк.

14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк.

Тираж 1083500 прим. Зам. 01100201.

Ціна 50 к. (для передплатників — 40 к.)

© Журнал «Перець» 1991 р.

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції:

252047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Телефони:

приймальні 441-82-14,
відділу листів та скарг
441-89-38, 441-89-15,
художнього відділу 441-89-11.

Адрес редакції:

252047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються.
Передруковуючи із журналу матеріали,
треба обов'язково посилатись
на «Перець».

Журнальний комплекс
видавництва «Радянська Україна»,
252146, Київ-146, вул. Героїв космосу, 6.
Журнальний комплекс
видавництва «Радянська Україна»,
252146, Київ-146, вул. Героїв космосу, 6.

Теми малюнків цього номера
придумали: В. Адамович, А. Бор-
дуніс, А. Василенко, Ю. Іщенко,
В. Солонько, В. Чмирьов.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

малюнки з журналів: «Новий Дікобраз»
(ЧСФР), «Рогач» (ЧСФР), «Стършел» (Болгарія).

— Спочатку я покладаю нітрогліцерин під язик, а потім уже кажуть, скільки платити за обід...

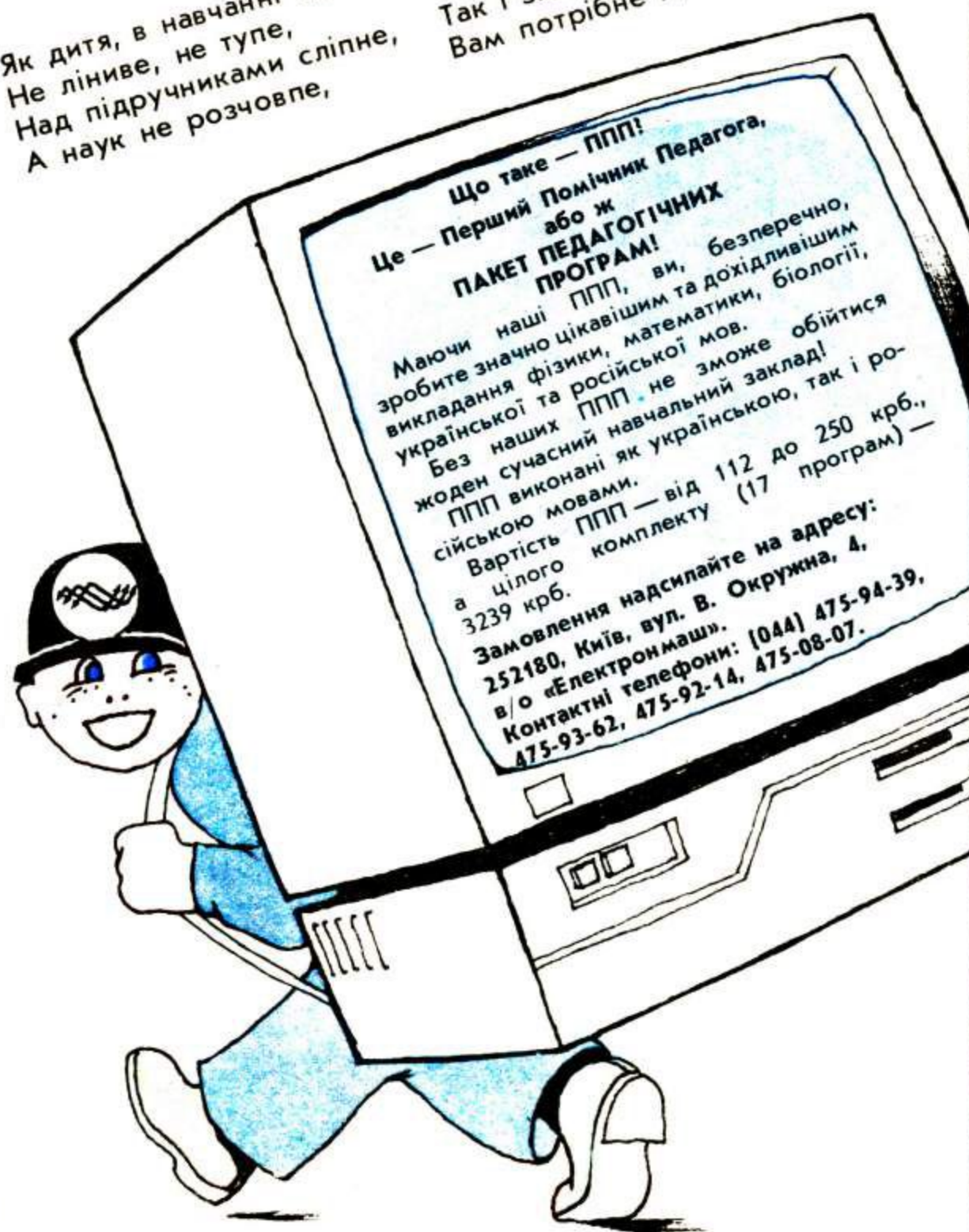

— Давай я тобі хоч штани випрасую...

Як дитя, в навчанні здібне,
Не ліниве, не тупе,
Над підручниками сліпне,
А наук не розчовпе,
Або враз очима кліпне
Й на уроці захропе,—
Так і знайте: вам потрібне,
Вам потрібне ППП!

Що таке — ППП!
Це — Перший Помічник Педагога,
або ж
ПАКЕТ ПЕДАГОГІЧНИХ
ПРОГРАМ!

Маючи наші ППП, ви, безперечно,
зробите значно цікавішим та дохідливішим
викладання фізики, математики, біології,
української та російської мов.
Без наших ППП не зможе обійтися
жоден сучасний навчальний заклад!
ППП виконані як українською, так і ро-
сійською мовами.
Вартість ППП — від 112 до 250 крб.,
а цілого комплексу (17 програм) —
3239 крб.

Замовлення надсилайте на адресу:
252180, Київ, вул. В. Окружна, 4,
в/о «Електронмаш».
Контактні телефони: [044] 475-94-39,
475-93-62, 475-92-14, 475-08-07.

